

Hoofdstuk 1

‘M irthe, er is post voor je bezorgd.’

Over de dampende pannen reikte mijn moeder me een knalroze envelop met hartjes aan.

‘Voor mij?’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Ik krijg eigenlijk nooit post. Al helemaal geen post die eruitziet als een verschrikkelijk foute liefdesbrief. Maar het was overduidelijk. Mijn naam stond er duidelijk op geschreven. Daaronder stond mijn adres.

Ik aarzelde en keek mijn moeder aan. Ze hing met haar kin bijna midden in de pan met bloemkool om te kunnen zien van wie de brief was. Daar was ik zelf ook erg nieuwsgierig naar. Maar er was geen haar op mijn hoofd die erover nadacht om de envelop te openen als mijn moeder aanwezig was. Ik legde de brief naast mijn bord en wees naar de pan. ‘Wil jij je kin even aan de kant doen? Dan kan ik de bloemkool opscheppen.’

‘Je moet wel wat overlaten voor papa. Hij kan elk moment thuiskomen van kantoor.’

Terwijl ik de groente en mijn aardappelen opat, gingen mijn ogen steeds naar de envelop. Het was een onbekend handschrift. Volgens het poststempel was de brief uit Amsterdam verstuurd. Dat zei natuurlijk niets. Mijn buurman is postbode. Hij heeft weleens uitgelegd dat alle post die in Amsterdam en v er daarbuiten gepost wordt, in hetzelfde gebouw uitgezocht wordt. Al die post krijgt hetzelfde poststempel met Amsterdam erop. Bovendien kende ik niemand in mijn woonplaats die me een brief zou

sturen in plaats van een berichtje op mijn mobiel.

Ik schraapte de laatste bloemkool van mijn bord en zei met volle mond: 'Ik ga naar mijn kamer. Huiswerk en zo.'

Mijn moeder knikte tevreden.

Ik opende de deur van mijn slaapkamer. Een kleine ruimte die nog kleiner lijkt dan hij eigenlijk is, doordat hij verschrikkelijk smal is. Mijn bureau, hoogslaper en kledingkast passen er precies op een rijtje in en dan blijven er nog een paar centimeters over. Ik liet me achterover op bed vallen en opende de envelop.

Beste Mirthe,

Ken je me nog: Cas uit Heikneuter, het dorpje waar je oma woont. Ik moet je namens haar een brief schrijven. Ze gaf me dit papier. Sorry voor de hartjes. Je oma heeft een trui voor je gebreid en wil dolgraag dat je die komt passen. Ze heeft al een paar keer geprobeerd om je te bellen maar dat gaat steeds helemaal verkeerd. Ze begrijpt niet hoe de telefoon werkt.

Groeten, Cas

Ik legde de brief opzij en staaarde naar het plafond. Cas. Natuurlijk herinnerde ik me hem. Nog geen jaar geleden zaten we samen opgesloten in de vrachtwagen van een diamantsmokkeelaar. Zoiets vergeet ik heus niet. Net zoals de breikunsten van mijn oma. Die zijn ook onvergetelijk, helaas.

Een vreemd, schuivend geluid op de gang haalde me uit mijn gedachten. Mijn moeder zou toch niet ... Ik sprong van mijn bed en trok de deur open. Soms is het reuzeprettig wanneer je kamer zo klein is dat je overal direct bij kunt. Mijn moeder stond op de

gang. Voorovergebogen. Met haar linkeroog precies op de plek waar het sleutelgat van mijn deur zat, toen de deur nog gesloten was.

‘Wat doe je?’ vroeg ik verbaasd.

Mijn moeder sprong geschrokken overeind, kreeg een knalrood hoofd en boog zich toen weer voorover. ‘Ik doe gewoon wat gymoefeningen, hoezo?’

Ik zuchtte. ‘Wat een handige plek, precies voor mijn deur.’

Mijn moeder kwam weer overeind en leunde tegen mijn deurpost. Ze was nu knalrood. Je zou bijna denken dat ze echt gymoefeningen deed.

‘Heb je toevallig die envelop al geopend?’

‘Toevallig wel.’

‘Van wie was die brief?’

‘Oma heeft een trui voor mij gebreid en wil graag dat ik langskom om hem te passen.’

Het was niet precies een antwoord op mijn moeders vraag, maar het was ook geen leugen.

‘Ach, wat aardig van oma.’

‘Hmmm,’ mompelde ik.

‘Oma maakte vroeger ook altijd mijn truien.’

‘Ja, dat heeft ze weleens verteld. Volgens mij gebruikt ze nog altijd hetzelfde patroon.’

Mijn moeder knikte enthousiast. ‘Oma was altijd al erg modegevoelig. En in de mode komt alles natuurlijk steeds weer terug. Broeken met wijde pijpen, een leuke strik in je haar, oorbellen met trolletjes die van dat grappige, gekleurde haar hebben ...’

‘Jammer dat het geen vakantie is,’ onderbrak ik mijn moeder.

‘Hoezo? Wat heeft dat met trolletjes te maken?’

‘Niks. Maar Heikneuter is natuurlijk wel erg ver om zomaar een

dagje heen te gaan. En tegen de tijd dat het eindelijk vakantie is, ben ik waarschijnlijk al te groot voor die trui en heeft het geen zin meer om nog naar oma te gaan.'

Mijn moeder sloeg haar hand voor haar mond alsof dat het aller-verschrikkelijkste was dat iemand zou kunnen overkomen.

'Groeï je tegenwoordig echt zo snel?' aarzelde ze.

Ik knikte zo hard ik kon. 'Nou en of!'

'Dan zit er niks anders op,' zei mijn moeder op besliste toon.

Ik keek mijn moeder geschrokken aan. 'Er zit niets anders op?' herhaalde ik angstig.

'We moeten zo snel mogelijk naar Heikneuter. Ik zal oma bellen dat we zaterdag komen.'

'Zaterdag? Maar dan is de allerlaatste wedstrijd van de hockeycompetitie. Als we die winnen, zijn we kampioen!'

'Nou, dan moeten ze maar zonder jou winnen,' vond mijn moeder. 'Jij hebt al zo vaak gescoord dit seizoen.'

'Maar mam, ik kan mijn team toch niet zomaar in de steek laten!'

'Nee, maar je kunt oma ook niet laten zitten. Die arme vrouw is waarschijnlijk wekenlang alleen maar aan het breien geweest. Ze heeft toch al niks anders te doen.'

Ik wilde bijna vertellen dat oma toevallig helemaal niet zo'n saai leven heeft. Ze is voorzitter van een club oude dames die allerlei misdaden over de hele wereld oplost. Maar dat is een geheim waarvan ik oma beloofd heb om het nooit verder te vertellen.

Ik opende mijn mond en sloot hem toen weer. Mijn moeder rende naar beneden om oma te bellen. Ik begreep dat er niks anders op zat. Zaterdag zou ik mee moeten naar Heikneuter.

Hoofdstuk 2

‘**W**at doe je nou allemaal? Ik zei toch tien minuten geleden al dat je de eerste zijweg rechts moest hebben? En nu rijd je hem alsnog voorbij!’ De stem van mijn moeder klonk chagrijnig.

Mijn vader keek verbaasd opzij. ‘Bedoel je dat supersmalle zandpaadje? Is dát een echte zijweg?’

‘Kijk nou maar naar het verkeer in plaats van naar mij,’ mopperde mijn moeder. ‘En probeer zodra het kan om te draaien.’

Mijn vader trapte op de rem en toen we langzaam genoeg reden, maakte hij midden op straat een bocht waardoor we ineens in de richting reden waar we zojuist vandaan kwamen.

‘Je kunt toch niet zomaar keren op een doorgaande weg?’ De stem van mijn moeder klonk nu schel van verontwaardiging.

‘Dat kan wel. Dat heb ik net laten zien. Er is hier helemaal geen ander verkeer. We zijn niet meer in Amsterdam, hoor.’

Ik zuchtte diep op de achterbank en vroeg me voor de zoveelste keer af hoe ik zo dom had kunnen zijn om mijn koptelefoon thuis te laten. Veel bijzonders is er in de omgeving van Heikneuter niet te zien, maar dan had ik in ieder geval nog iets vrolijks gehad om naar te luisteren. Ik keek voor de zoveelste keer in het afgelopen uur op mijn schermpje. Niemand had mij een bericht gestuurd dat ik gemist werd in Amsterdam en direct terug moest komen.

We reden inmiddels op de zandweg. Die bleek vol hobbels en kuilen te zitten. Snel stopte ik mijn mobiel weer in mijn rug-

tas. Ik moest er niet aan denken dat ik hem uit mijn handen zou laten vallen en het scherm zou barsten. Dan had ik helemaal niks meer te doen in Heikneuter.

‘Hoelang zou oma eigenlijk nog alleen kunnen wonen in zo’n afgelegen dorpje?’ vroeg mijn moeder zich hardop af. ‘Ze kan natuurlijk niet zo veel meer en als ze extra zorg nodig heeft, heeft ze in Heikneuter niemand die jong genoeg is om haar te helpen.’

‘Cas helpt haar,’ zei ik.

‘Cas?’ Mijn moeder draaide zich met gefronste wenkbrauwen om. ‘Wie is dat ook alweer?’

‘Het enige kind dat in Heikneuter woont. Hij maait het gras voor oma. Toen ik vorig jaar in Heikneuter logeerde, speelde ik soms met hem.’

‘O ja, daar heb je het weleens over gehad,’ herinnerde mijn moeder zich. ‘Wat moet het heerlijk rustig zijn voor die jongen om in Heikneuter op te groeien. Ik weet nog dat ik vroeger ...’

Mijn moeder begon een heel verhaal over haar jeugd in Heikneuter. Zelfs als ik had willen luisteren, was het door al het gehobbel onmogelijk. Mijn vader reed door een bocht die zo vol kuilen zat, dat ik even het idee had dat de auto om zou kiepen. Maar toen we de bocht door waren, kwamen we op een ouderwets straatje met klinkers en hield het gehobbel eindelijk op. ‘Wat heerlijk om weer terug te zijn,’ zei mijn moeder enthousiast. ‘Eigenlijk valt de afstand best mee. Waarom gaan we hier niet vaker naartoe?’

Ik keek om me heen. Heikneuter zag er nog precies zo uit als ik me van vorig jaar herinnerde. Eén smalle straat. Met aan beide kanten rijtjeshuizen. Halverwege de straat stond het buurthuis en daartegenover was de enige winkel van het dorp. Het was zo

rustig dat er helemaal niemand te zien was.

Mijn vader parkeerde de auto langs de stoeprand en ik opende het portier. Mijn benen waren helemaal stijf geworden van het zitten op de achterbank.

Uit het buurthuis klonk gezang en toen mijn moeder dat hoorde, klapte ze vrolijk in haar handen.

‘Prachtig, er is nog steeds een dameskoor. Zo te horen zingen ze nog steeds dezelfde liedjes als toen ik klein was. Wat klinkt dat mooi hè, Mirthe?’

Mijn vader keek me met pretlichtjes in zijn ogen aan en moest plotseling hoesten. Ik zag duidelijk dat hij een lachbui probeerde te verbergen.

Mijn moeder had gelukkig niks in de gaten. Ze stond met haar ogen dicht mee te neuriën met het dameskoor. Als ze zo op straat zou staan in Amsterdam zou ik me wild geschaamd hebben. Maar hier kon het me niet zoveel schelen. Ik keek om me heen. Ik hoopte dat ik Cas zou zien. Het huis van Cas stond precies aan de andere kant van het dorp. Maar omdat Heikneuter maar uit een paar huizen bestaat, kon ik dat van hem duidelijk zien. Helaas zag ik Cas zelf nergens.

‘Ik loop nog even de winkel in voor een bloemetje,’ zei mijn vader. ‘We kunnen niet met lege handen bij oma aankomen als ze zich zo voor je heeft uitgesloofd.’

Ik keek naar mijn moeder, die nu niet meer stond te neuriën met het dameskoor. In plaats daarvan stond ze keihard mee te zingen. Als mijn moeder zingt, is het niet altijd even duidelijk wát ze precies zingt. Dat ze verschrikkelijk vals zingt, hoor je wel meteen.

Ik besloot met mijn vader mee te gaan naar de winkel.

‘Spaart u ook plakplaatjes?’ wilde de kassajuffrouw weten toen we betaalden.

‘Plakplaatjes.’ Mijn vader trok zijn wenkbrauwen op.

‘Jazeker. Bij iedere euro die u bij ons besteedt, heeft u recht op een plaatje. U kunt er ook een boek bij kopen waar de plaatjes in geplakt kunnen worden. Dit jaar zijn het plaatjes van de bingo-club.’

‘Mag ik dat boek eens zien?’

De kassajuffrouw gaf me er een. Toen ik het boek opensloeg, begon ik te grinniken. Vorig jaar had Cas zijn verzameling plakplaatjes laten zien. Eén boek van het dameskransje en één boek van het dameskoortje. De voorkant was verschillend en verder waren ze precies hetzelfde. En ook dit boek zag er aan de binnenkant precies zo uit als ik me herinnerde.

‘Kijk, hier moet een plakplaatje van oma.’

Mijn vader grinnikte, kocht het boek en nam de plakplaatjes aan. ‘Voor jou,’ zei hij vrolijk. ‘Dan heb jij vandaag ook nog wat interessants te doen.’